

Szervác József

Szavak hazáig

Magvető, 1980

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

TARTALOM

Levél a szülőföldre

MEGÉRKEZÉS
SIRATÓÉNEK

Sz. J.

CSÖND

AZÉRT

JÓ ESTÉT, KEDVES...

KÓRÓT, KÖVET VIRÁGZIK

SZÉGYENEIM

KÖNYÉKIG, VÁLLIG, ÖRÖKRE

VERS A 313 711 475 gy. sz. ROMAYOR-313-as OFSZETRENDSZERŰ

SOKSZOROSÍTÓGÉPRŐL

LEVÉL A SZÜLŐFÖLDRE

SZÓ-TÖREDÉKEK SZÜLETENDŐ EMLÉKEIMBŐL

Hanyatt

SZAVAK HAZÁIG

LETTÉL VILÁGOM

MINT ÖNMAGAMMAL

MOST NYÁR VAN

EGYEDÜL

ÁTVÉRZI GYOLCSOD

JÖVŐMAGUNK

ÍTÉLET

HISZEM MAGAM

ISZUNK

EGY HIVATÁSOS MONDJA

SZERSZÁMMAGAM

VISSZA A POHARAKHOZ

Közzé legyen

KÉSEI LAMENTÁCIÓ CSABA JUDIT DALÉNEKES
ÉS AMATŐR SZÍNÉSZ HALÁLOS BALESTE ÜGYÉBEN

ÜZENET BARÁTSÁGRÓL

JÖHET A TÉL RÁNK

JÓZSEF ATTILA!

FEBRUÁR 6., 1978.

KÖZZÉ LEGYEN

Már szinte múlt időben

MÁR SZINTE MÚLT IDŐBEN

Levél a szülőföldre

MEGÉRKEZÉS

(Kevés csomaggal, már tovább
sehová sem érvényes útlevelekkel
valahová, valamikor
a menet megérkezik.)

Homlokukon a hosszú út
a történelemmé korcsosult
közel múlt nyomaival
a jelen kusza hieroglifáival
sebekkel, véglegesült
ráncokkal homlokukon
arcukon mindenféle
elmúlás jeleivel, cipelve
lejárt határidejű álmokat
célokra váltott vágyakat
fáradtan, kialvatlanul
megérkeznek az emberek
sátrat vernek az emberek
és utódokat nemzenek
hogyan indulhasson új menet

(És - - - - -)

SIRATÓÉNEK

In memoriam Horváth István

Siratom mindazokat
akik eltűntek nyomtalanul
a történelem hézagai közt.

Siratlak árva nagyapám
szikár szép ősz öregember, most temettünk
nem tudtad
mért haltál meg
s tulajdonképpen sohasem
kérdetted minek is éltél
csak néhány
nappal haláloed előtt
fölolvastad a Bibliából
ez az én utolsó évem
mire szóltak de papa ezt már
sokszáz éve megírták

Hetvennyolc évet éltél
nem haltál meg természetes halállal
és mégis mintha tagjaidból
a szívverés csak kiköltözött volna

ÍME MEGHALT EGY ÖREGEMBER AKI ÚGYMOND
MÁR ELEGET TETT CSALÁDI
TÁRSADALMI STB. KÖTELEZETTSÉGEINEK

Szép voltál a ravatalon
nyugodt és öreg és szép
és megsirattak öregasszonyok
(mindenki ismeri őket, apró
fekete öregasszonyok, eljárnak
minden misére temetésre)
siratom őket is, mint ahogyan
siratom mindazokat, akik
természetes halállal halnak és
természetes halállal élnek, kik csak élnek
valamiféle nemzet tagjaként
beszélnek valamiféle nyelvet
imádnak valamilyen istent
mindazokat, akik csak élnek
céltalanul, bár hasznosan más
céltalanok számára, akik csak élnek
két évszám közt, születéstől
halálig

kiket a történelem elpazarol.

Sz. J.

Engem a fagyosszentek
hoztak nem gólyanéni
Születtem jégverésben
Fölnőttem fagyban élni

Kölyökkorom karói
mellől rég elkötődtem
Dajkamesék tejfogak
hullottak el mögöttem

Nagy vándorlások jöttek
pucéran áruháson
Belaktam Budapestet
aludtam kölcsönágyban

Köldökszinórként nem köt
de röptet egyre följebb
Csepelsziget csepelfüst
csepelszag csepelélet

Szabadságom szabálya
hogy önmagam kötözzem
Előbb a gépek aztán
sorsok szavak szegődtek

hozzám de ifjúságom
elvért mint egy ünnep
s amíg gyerekkor álmodok
belőlem kiszédülnek
míg szavaimra átok
számba szemembe por száll
már számadásra készen
romlatlan robotol szám
Bűnöm ha volt csak annyi
Szabtam jogot magamnak
Volt merszem számra venni
halált hazát hatalmat
Születtem jégverésben
Szervác Fagyosszent napján
Azóta minden május
egy jégzubbonyt fagyaszt rám

CSÖND

gyöngyvirágképrázat az éj
fekszem szétlőve darabokban
föltépett katonatemető a testem
a csönd fölszívja súlyomat fölolvadok s
ablakaimon számon szememen
a lerongyolódott katonák kiszöknek és a
tömegsír megürül már csak
bemeszelt látomásaim maradnak
FERTŐTLENÍTVE
és az egyszer-már-elesetteket újratorozzák

AZÉRT

I.

Azért, mert nehezek vagyunk, Kedvesem, azért. Nézd
évszakok rohannak át rajtunk,
lásd, ez a nyár is hogy elnehezült,
ólomfény tompítja, szívja, konok eső veri,
pofozza hitemet, nézd, milyen egyedül vagyok,
ide már besétálhat akárki.

II.

Munkásvonat szállítja napjaimat
oda-vissza, Ott
gép idomít magához, leszek hű
alattvalója ostoba krómacél dögöknek,

karom is alkatrészüik, agyam is Őértük
gondolkodik, Nekik élek, már válok
magam is vassá, elnehezülök, Kedvesem,
lásd, ez a nyár se bír el.

III.

Pedig sebesült nem vagyok,
sem túlságosan elcsigázott, csupán
tompulnak végtagjaim, vacognak érzékszerveim
használhatatlan éjszakáimon, s tudnod kell,
Kedvesem, miért, hiszen hazát, tennivalót
együtt találtunk ebben
az igazán csak átmeneti otthontalanságban,
ebben a szerszámok nélküli
dologtalanságban, ebben a
pontatlanságok miatti semmiben.

IV.

Mennék haza. És csak szédelgek itt,
sovány kis utcák, csupasz terek között.
Árnyaknak, összetaposott kavicsoknak
dúdolom együgyű énekemet:
szitkaimat.
Múlt idő porosodik rajtam, körülöttem
emlékek, árnyak toporognak, közöttük
én is csak toporgok, mennék már, indulnék haza,
egy kőbe rúgok, nem fáj, nem mozdul ő se, én se.

V.

Tán kőkemények, de mint a kő,
nehezek is vagyunk. Kedves, nézd barátaimat!
Láthattad mind a fiúkat,
még mikor útnak eredtek, micsoda
csapat! S lám egyszer, késő este mind
hazatértek, s valami gazdagon terített
mocsárba mind belevesztek,
s látod már nincsen semmijük se.

VI.

Lezabáltuk az asztalokat. Végül
förlégték ünnepnapjaink. Forradalmunk
régén levette, kiporoltan. Húsz év,
s még megszegetlen szabadság vállainkon.
Nézd, mennyien vagyunk, nézd napjainkat,
hogy feketednek, szikkadnak az esték,
hogy szárad, szakadozik a kéz, az agy,
mire egészen besötétül.

VII.

Éjszaka van. Kék-sárga fényhasábok
szeletelik. Föloldom cigarettafüsttel.
Magam is darabja csupán.
De én az éjnek, csöndnek meg nem adom magam,
el nem esek, csak a földre lefekszem,
testemből kard, fű sarjad.
Kicsorbul benne a szél.
Megbotlik benne a kasza.

JÓ ESTÉT, KEDVES...

...itthon vagyok. S milyen hazából jöttem
hozzád haza ma is! Nézd, homlokomon
közöny ütött sebet, meg üveg-szemek.
A gép ily magányos, amin dolgozom.
Munkám se köt. Tágabb hazát, hatalmat
reméltem, hittem egykor én magamnak!
Kezem alá kezesebb kedvű gépet,
szerelemben se pusztá menedéket,
s most itt vagyok. Bővebb világra szabtam -
s rád ruházhatok csak mindent, amim van.
Hazajövök, meglátom melled, s lassan
már végképp önmagamra- s rád-maradtan
levetkezem, ölednek, jószagodnak
fölfegyverkezve, ím, megadom magam.

KÓRÓT, KÖVET VIRÁGZIK

Lám a szerelem sebei
nehezen varosodnak.
Kórót, követ virágzik testünk
éjszakánként: teremni nincs jogunk.
Áldatlan szerelem ez:
halálraítélt termékenyülés.

Adj Uram füveket a földnek
Esőt a sápadó tereknek
Gyökereket a kő-mezőkbe
Termőtalajt adj Uram nekünk
Nincs hova vetni magvainkat!

Rettegő beteljesülés. Fáj,
fáj a deréknek, ágyéknak,
agynak; szemeim kereszttüzeiben
csupa csoda a tested,
Két bors ökröcském: kicsi melled,
hajad fekete erdőm, öled

zöld lugasom; ám lélegző
tetemeinken mégis vadhús
tenyészik, növekednek
üszkösödő sebesüléseink;
hová vethetném tüzet
ebben a nincstelen télben,
szikessedő magányban, mivé lesz,
hova alvad vérem?

Lám öled üszkös sebei
Ágyékom üszkös sebei
Lám a szerelem sebei
Lám a tenyerünk sebei
Lám ifjúságunk sebei
Lám konok hitünk sebei
Lám tündöklésünk sebei
Lám a szebb jövő sebei
Lám forradalmunk sebei
Lám a sebeink sebei

Bocsásd meg, kedves, vétkeimet!

SZÉGYENEIM

Szégyenem feketedő arcom.
Szégyenem két fehér kezem.

A félbemaradt ölelések
szégyeneim, a bevégtetlen
mondatok, mozdulatok, az a
megszeppent szerelem, ahogyan elédállok
leeresztett karokkal, kölyökös könyörgéssel
előlem magad el ne zárd
s magadhoz kötni se akarj
hajtom magam új s új szerelembe tehozzád
s bújnék, bújnék örökre már öledhez.

Kínlódom csak, veszekszem érted
s szégyenkezem.

Szégyenem feketedő arcom.
Szégyenem két fehér kezem.

*

Hókölő kezem, szám, ágyékom
szégyeneim, s hogy fogaim közt
a szavak kiszöknek, az idő
testemen kicsorbul, lefoszlik
énrólam a kín is, és szégyenemmé,
szégyenné születik ez a gyermek,
az alig-megfogant, máris
apátlan.

*

Mi lesz veled, Kicsi,
te születésedben vétlen,
miféle életre ítélt
szerveződöl még ős-védettségben
önmagaddá? Látod, még különválaszt
tőlem, anyádtól is
születésed, ám körülöttünk
bomlani kezd a szabadság
szép szövedéke: gyűlik a
szennyes edény, ruhanemű, gyűlnek
az adósságok, a gondok, fogy a pénz
fogy a türelem és fogytán az idő is
lám a tegnapi délutános meg a ma délelőtti
múszak közt le sem fekettem, mostam,
már hajnalodik.

*

Nemzettek a legkiszemizettebb, legönzőbb szerelemmel -
szégyenem ez!
Megszül majd édesanyád, mint én vagyok, épp ilyen meztelennek -
szégyenem ez!
Hogy elbitangolt húsz évemért cserébe már a te jövőd kell -
szégyenem ez!
Hogy én maradok, aki voltam, károdra váló hűségemmel -
szégyenem ez!

*

Szégyenem feketedő arcom.
Szégyenem két fehér kezem.
Hogy magamat már mibe hajtom!
Már ez miféle szerelem?
De mire hagyatkozhatom?
Nyelvemen hangtalan dalok.
Nyelvemen daltalan kövek.
Megkövesedett füst lobog.
Sohasemvolt-kérdésre választ
csaholnék s vonom vissza nyomban!
Dühöngésem se igazi.
Csak dülöngélek magamban!
Ebben a kőkemény csöndben
kövülnek bennem a bordák.
Halántékomon kő-erek.
Szememben kő-pupillák.
Szájamban kő-fogak, kő-nyál.
Nyelvem alatt kőből a morzsák.
Nyelvem alatt fekete szálkák.
Kimondhatatlan Magyarország.

KÖNYÉKIG, VÁLLIG, ÖRÖKRE

Asszonyt, álmot, szerelmet
az éjnek odahagyva
tántorgunk minden hajnalon
vissza a gép-vadonba

hol e percenként szebbé
szédülő hazába végül
két kezünk könyékig vállig
örökre beleépül

Életünk odaszokott már
a vétlen anyaghoz végképp
így válunk vassá, földdé
kenyérre, szeghetővé

Ím az Ígéret Földjén
válunk naponta kővé.

VERS A 313 711 475 gy. sz. ROMAYOR-313-as OFSZETRENDSZERŰ SOKSZOROSÍTÓGÉPRŐL

Cserélődnek a társak	akár a többi kellék
a papír meg a forma	viserek vagy a festék
csak a zörejek hangok	állandóak s a gépek
meg a reggeli kávé	meg a csengőszó délben
és ugyanaz a főnök	ugyanazt mondja mindig
„József ma feketét nyom”	„József ma feketét nyom”
és visszatérő munkák	és eltávozó társak
és a zörejek hangok	és mind a többi kellék -

Áll az idő megy a gép
nem nyomunk csak feketét
brosúrák és kartotékok
levélfejek borítékok
munkanapló munkalap
(munkabér és munkanap)
kattog a gép zakatol
száll körötte papírpor
felállítom elállítom
umslagolom leszámolom
SÖNDRUKK VÍDERDRUKK
HA BESZÁRAD KIDOBJUK
festékezem olajozom
hengereit beállítom
LEGFŐBB ÉRTÉK A HENGER
UTÁNA A GÉPMESTER
ez a verkli meg nem áll
éjjel-nappal kalapál
fél háromkor megmosom

negyed négykor itthagynom
holnap reggel kezdhethünk
soha készen nem leszünk
kattog csattog zakatol
berágódik életünk

LEVÉL A SZÜLŐFÖLDRE

*„...mindent neked adtam és most semmi vagyok.”
„Neked beszélek.”*

(Allen Ginsberg: Amerika)

Strichelni indul a dal számról, hazaindul,
vízszintesen a Város fölött elszáll, el a megváltás
rezervátumából, el a kipingált mélyföldek fölött,
hervadtan hunyorognak a jólét
krómozott parcellái, elszáll az ének, hazaindul,
el a szabadság patent státusából, haza a lucso-
glóriás, árva, feketén fekete hóval
havazott Szigetig,
haza a megutált kölyökkor
fölrugdalt akoljaihoz, hazaindul a dal, melegíteni bújna
bedugult kocsmáidba, szülőföld, arcaidat
keresi hogy köszönne, de bezárulnak
pofáid, földedre, földedbe hullna, de elfordulnak
kanálisaid, elindul számról a dal
hozzád elvinni hozományom, hullna hozomra
már vigéceid markába akár.

Hogy sápítoznak masináid.
Zsoltároktól zsibbadt fülednek
mázsás pacsirták, pléhmálinkók,
ártánydalnokok csicseregnek.
Csönded se titkaid szemérme.
Szerelmed csöndesült el.
Döngő belű hordáid sóvár
éden-éhe elől menekszel.

Elsinkófáltad mindened. Hajnalölű kis csajaid
nyájas digóknak odadobtad. Gyereklányokat cicerélsz,
csalid sumák konyakszag, hieroglif magazin-maszlag,
kurvítod nászra őket, fölépült műved bennük
a rentábilis puncsi kelendő kelengyéjük.
Csikas-zsikasid voltunk. Előlk eltagadtad.
Magunkat, magvainkat pocékba kicsapattad.
Ménessé nem lehattunk. Nyerítésünket, nyikhaj
hitünket elszipuztad, kiszívtad csápjaiddal.

Míg ennem: élnem adtál -
magadból kitagadtál.
Magadévá tehessél -
magamból kiszereznel.

Úgy jöttem el belőled
űzött fekélylő éhség.
Földed frigid fenéi
erekcióm letörték.

Mert tiltott gyümölcsöd se volt, csak mannád szezonáron.
Villogó pallosod se. Ebrúddal vertél vállon,
ütöttél lovagoddá, és világgá se küldtél.
Elhallgattad a tengert - hisz te se tudtad. Szürkén
adtad elő esélyem, kapudon kieresztve
ördögös örkutyáid orrát is kicselezte
ránevetett rossz palástod: bűdös pálinka-bundád.
Gyalázat volt a jussom s még jövőmnek hazudnád!

Nem kell hogy befogadj hát.
Én nem bujdosni jöttem.
Övemen kés, fogam közt
káromló hit és vér
ágyékomban. Öledben
magvaim megfogannak -
vagy meg se nyíljon előttem.
Dildónak nem kapod meg
fölépített szerelmem.

SZÓ-TÖREDÉKEK SZÜLETENDŐ EMLÉKEIMBŐL

Tücsöknek

semmim sincs mindenem lehet
világgá vetkezem veled
nyármagány jöhet nászhideg
meghalhatsz maradok veled
üzenhet július telet
halhatok maradok veled
tücsöktükrömmé néztelek
képemmé szépülök veled

*

szemek szemek szemek szemek
ágyék öl izmok idegek
fogak hajak bokák belek
mellek mellbimbók mirigyek
szívek szeméremszőrzetek
verejték könnyek végbelek
vállak nyakak szagok fülek
jószág józanság szédület

*

lélegzel még? lélegzet ez?
kinek a lélegzete ez?
te vagy az? vagy ez én vagyok?
miféle fény? szemed vacog?
sehol vagy? hiányod ragyog?
kitiltasz? vendéged vagyok?
csönd van kimondott csöndem ez
szeretlek szeress hát szeretsz

*

előtted mintha semmi volt
ám romjaiból a világ
körömcikk füstje tebeléd
belőlem szeretődhet át
nyárjuditok fényjuliák
ölelnek láncokat reád
velük szeretsz ha énvelem
velük vagy velem ellenem

*

öled a világpiacon
világégésben ég öled
ágyékom parázs aranyán
valután veszem testedet
áldlak ártatlan áruvá
hatalmam szabaddá ítélt
tűzzé avatod parázsam
vagy hamuvá csitítja tél

*

még élek élsz még élhetünk
éljek élj amíg élhetünk
minden lehet míg szeretünk
mindenben megtörténhetünk
minden megeshet mivelünk
semmi rajtunk ha szeretünk
élek élsz amíg élhetünk
míg élek élsz míg élhetünk

*

elmehetsz eredj elmehetsz
hozzám mi szél hozott vihet
jöttél két lábadon mehetsz
hívtalak én elküldelek
kurvám vagy asszonyom mehetsz
nem férfi aki nem tied
tőlem akárkihez mehetsz
enyém vagy szűzen elmehetsz

*

szerethetünk szerethetünk
hibátlan hajnalt ébredünk
havat lucsokká léphetünk
kihalhatunk születhetünk
téllé tavasszá tipratunk
halállá símogattatunk
kihalhatunk születhetünk
szerethetünk szerethetünk

Hanyatt

SZAVAK HAZÁIG

1.

esendőség fehére
zátonyon tenger tétova
erdő falaz vadaknak
hullott agancs hegyére
lobogót tűző mostoha
fény tátong feketére
árnyalja örökíti
sohakóroít rügyeit

2.

azért a zöld romolhatatlan
azért a kék felezhetetlen
azért hasas búzádba fekszem
hanyatthanyatlok zöld hajadban

3.

kémények csonkolják eged
ólmos estéid mind berúgnak
falum vetéltél volna el
lelencnek szültél nem fiadnak
füstté emészted mindenem
én mégis visszafekszem
méhed mélyire hogyha már
égboltod nem lehettem

4.

hanyatt hanyatló éj esendő
párizs pálinkás kenyér
tavasz tarkólvése télsalak
nyárriadó de mire hajnal
sehonnanéből ébredő

5.

azért a zöld a kék a búza
fekszem romolhatatlan
fekszem felezhetetlen
hasas hanyatthajadban

6.

a
névelő
vagyok titok-
szókhöz a
nincs alibijéhez
mulandóságban évelő
sehonnanfényben
sohaéjben

7.

országutakat tereget
elém a szél ha madárszó
ha harangdal ha pipám
füstje mégis elhív
mégiscsak visszavisz az égbe
üljenek körém istenek

8.

hanyatthazámig így megyek

LETTÉL VILÁGOM

Ölelni tiszták kezeim
ágyékom ártatlan Számnak
szerelmed amnesziát ad

Büntelen élünk ölelünk
szemérmetlen világ előtt
kibicelhet a kandi népség
legális nászágyunk a föld

*

Mit összehordtak szerelmünkre
avart szemetet őszt telet
ruháinkkal lehányjuk azt is
elalszom elhalok veled
s mielőtt egymásra zárult
testünkre rátalál a holnap
gondolataim lepedőjén
homlokomon a ráncok elcsitulnak

*

Elévül benned ifjúságom
minden mítosza Sok csalárd
legenda Hogy élni van hazám
s ha halnék eltemet család

Magamra mégse maradjak
szegődtem öledhez cselédnek
gazdám lettél lettél világom
hitelesíti tested tisztaságom

MINT ÖNMAGAMMAL

Mint önmagammal, élek már veled
már életemre épült életed

De koszorúnak közben odahordott
gondból az idő akkora tornyot

hogy már szerelmünk ki se látszik
hogy már életünk ki se látszik

S míg év rakódik évre (vagy csak napra nap)
már órák óta nem csókoltalak!

*

Már napok óta nem öleltelek
közben egy város nőtt körém
naponta elnyelt föl zabált
aztán elébed kiokádott
s lett öled testem roncsstelepe
lett öled feneketlen kút előttem
lettél előttem régi ismeretlen
motoznék bőröd alatt is: ki vagy?
szerelmünkre, mondd van-e még szavad?
de hát van-e még szó?... szavak?... szavam?
már nem tudom, már csak emlékezem:
égni akartam testeden
s testedben oltom ki magam.

MOST NYÁR VAN

Ebben az éjben sose jártam,
csak réges-rég magamra zártam.

Szelíden rám sötétül minden,
és nem emlékszem, szerepeltem

én, vagy csak megtörtént köröttem
akármilyen is, vagy meg se történt?

*

Most nyár van, szívtelen eső
strázsálja gyártmányát: a reggelt.
Kukorékolnak kakasok delet,
szüretet rügyeznek a fák.
Kéretlen üzenetei a nyárnak:
vetkőznek háthaszerelmek,
nem kellene.

Élek, magammal megrakottan,
vasalt hittel, vasalt szavakban,
ablakom előtt parádézhat
akármi nyár, szegetlen ifjúságom
elédobom, zabálja -
cinkos poharam int utána.

EGYEDÜL

A maradék teutánad. Íme
a szerelem szomorú hagyatéka: szagok
verejték, csönd ágyamon, ágyékomon, agyamban.
Nem emlékek: nyomok csak.

A szerelem varázsszói lehullnak
nedveit ízét az éjszaka fölissza
odavan odavan az ünnep
mállik a május májusfák léggömb-
feje művirágkoronája lekókad
leszakad lélegzetünk csodahídja

Hallgasd

Bennem zászlótlan lobogás Odakinn
énekszó téblábol gazdátlan

ÁTVÉRZI GYOLCSOD

Csipkerózsikahajnalt
ígért és megigézett
a május kiütéseit
simítja sírja sebbé
celofánpalotában
él szüzessége óvja
ágyába tavaszt vinni
igazi fákhöz szökne
ölére hívna öklelő
erdőt királyok titkos
arája ám szeretője
szélnek

átvérzi gyolcsod
a fény a falhatatlan
idő rádsírja szemeit
a Nap köréd nem ülnek
celofáncelláidban
hercegbabáid csipkés
álmaid csókja elmarad
gyönyörűséged műanyag-
álcáit leveti varas
magányod lakozott benne
jaj neked ki a beígért
tavaszt örökre föl zabáltad.

JÖVŐMAGUNK

Bombáit szórja a tavasz
tetemeinkre rádólt az ég
homlokomra öledre
bedőlt fény barikádjai
mögül támad lerohan
ágaimon araszol
ablakomig szememig
türemkedik tenyerem
hasa alá de szökne
de szökne dala égeti
torkom fekszünk

jövőmagunk

lövészárkokban nyugvó
éneke égesse öled
talpad alá dalolok
ropogós padlót járok
napalmmezőt szerelemtarlót
uránószot szőke hidrogén-
tavaszt bedől a fény
óvóhelyemen testeden
hullassa csak hullassa
szórja csak bombáit bedől
tavaszod tetememre

ÍTÉLET

Vesd el a márciust magadtól
nem jogod az ha a tél düheit
riherongy álmaidat belepí
vesd el a márciust magadtól
ne fordulj napkeletnek
míg odalenn délen az ég behasadt
vesd el a márciust magadtól
nem szentségtörés a te
lázad még csak az se
vesd el a márciust magadtól
nem az idő lett
hűtlen te füstölögsz csak
vesd el a márciust magadtól
szeretni nem tudsz szerelmet
magadnak ne hazudtass
vesd el a márciust magadtól
megtörtént minden érted
helyetted semmi már
vesd el a márciust magadtól
nem jogod az nem
jogod neked a tél se

HISZEM MAGAM

Csatlósa hitetlenségnek
magányom ne zavard!
Gyóntatni sohasem fogod
pogány csodáimat.

Gyóntam és áldoztam neked
hittem: érted.
Te hűség ügynöke, lázaim
kiherélted.

Most egyedül se nélkülöd
hiszem magam.
Te azt hiszed magány. De ennek
szerelme van.

ISZUNK

a csámpás nyárutó elázik
torlaszolt ég alatt tarlók
kialudt városok kódorognak
füstösfejű alvadt hegyek
óvják a hervadt éjszakát
szűztelenített álmaink
mezítelen szagokat követelnek
bennünk a megkorbácsolt
évszak ünneppé vetkezett

ISZUNK

a szerelem mihozzánk
túl fiatal tisztátalan a város
holtában is szűzeivel
szajhálkodik méltatlan
mámorunkhoz

ISZUNK

már látható

hajnalodhatatlan vágyak
igézetében viszketeg
sebeink fölfakadnak
mibennünk maradandót romlás
művelni nem fog

ISZUNK

kegyes

alkalmi párzásból is kikopottan
statáriális reggel érkezik
osztogat magányos pofont
másnapos árva halált

EGY HIVATÁSOS MONDJA

meglódul arcom
maga mit ólálkodik itt
meglódul arcom
magának infarktus kanáliséj
kültelki stricik hű
matadoraim babrálják
buzeránsok öröms
végvára testem inkább
magának infarktuszéj kanális
meglódul arcom
a maga konyakja hideg
verejték a maga tükre
engem kicsorbít hallja-e bőfögős
masináit vigye innen
meglódul arcom
magának semmi kalodát ölem
kalitka befogom maradék
alamizsnáit hallja-e
zsebeit hagyja kint igazolást
nem kérek én magát nedveiből
kifosztom díjtalan
meglódul arcom
áruja méltatlan örömhöz
szerelmem címletei
magasabbak illetlenül én
gyönyörűségem nem adom
meglódul arcom
fogadják önt örökbe
combjaim mosatlan kozmoszai

SZERSZÁMMAGAM

beállt zarándokévad
tetemesedik életem
mostoha mostja beállt
zarándokévad érted
indulót magam üzenő
tetemes mostohamostban

szerszámmagam veszek
szóvésőt kőragot
kőbenszavakért induló
kezeim mindentudó
szerszámaim ragozom
idővé szívemet magam

tetemes életem temet
növeszt magos magányom
mester ha tanítványtalan

én templomomba zárom
ha júdáséj ha péterhajnal
rombolom tamássebeim

fekélyidőm felépül
fölfalazódik fényes
zarándokmosttá indul
értem az időt üzenő
tetemes szerszámainat
kőnek szavaknak ragozom

indulót én üzenek
szerszámmagam lehet
lesz életem a kőnek
szerszámélet ha élek
indulót én zarándok-
mostban temethetetlen

VISSZA A POHARAKHOZ

(Mi, Szervác József költő
kilencszázhetvenötben
nagy szerelmi örömben
magunkra nézve döntő
határozásra jutva
fogadtuk: felhagyunk a
boros borúval, vigasz-
pohár helyébe jöjjön
társas, nagy élet, munka,
véltünk szeretni igaz
nőt, okos szerelemmel -
ám nem bírtam szívemmel.
Incelkedik, bolondoz:
Szervác, nőj föl magadhoz,
méltón nagy korszakodhoz
térj meg poharaidhoz!)

vissza a poharakhoz

ha jön Alpakka Herceg
dögön lovagol henceg
övén kiherélt markolat
sumák szeszekkel megitat

vissza a poharakhoz

fémpofáján imafátyol
havat szimatolna nyárból
hullanemző kék dühével
rangom ellen jogot képzél

vissza a poharakhoz

közületek közöttetek
magam ha másképp nem lehet

jutka jutka hadd szeressen
 évaévak temetetlen
 évszakai hűlt helyemben
 silbakol Alpakka Herceg
 ellenemért írat verset
 vissza a poharakhoz
 emléked fekélyesedik
 bennem Alpakka Herceg
 műved a kikupált enyészet
 elaltatott birodalmad
 szellemei rám rohannak
 fedezetlen sóvárgásod
 cechjeiből gyártott álmok
 tőkésednek kőrökerted
 férgeit míg sündörögve
 csempészed gyümölcsösömbe
 vissza a poharakhoz
 süketítő némaságod
 ellen én részegen kiáltok
 szemetszemért íme lássad
 a magamét mérem másnak
 vissza a poharakhoz
 éjeim álmatlan küldeményei
 névtelen behívóparancsok
 álmálcákból ájtatos
 tankok zsolozsmázzák a „harchoz”-t
 vissza a poharakhoz
 miféle hatalom sorozza
 szerelmem kötelékbe
 szemeim rangjelzéseit
 végül ki veszi észre
 vissza a poharakhoz
 magányom nyílt parancsa vissza
 altatómeleg éjbe hát-
 országi reménybe nárcisz-
 szeretkezésbe szajha-
 mesékbe tarhált
 ölelésbe
 vissza a poharakhoz
 magánszerelmek masíroznak
 esküm alól nem oldoz
 orvlövésze a sunyi Holdnak
 dezertálok magamhoz
 vissza a poharakhoz
 aki önmagát csalta meg
 továbbszolgáló tested
 disszidens csókjaim anya-
 országa nyomaimat is
 örökre elfeledted

vissza a poharakhoz
 éleslövészet éje
 szögesdrótpongyolában
 levitézlett lotyók
 állásainak tartok
 előretolt halálban

vissza a poharakhoz
 fedezék évszakokban
 fegyverem elvetél
 testem üregeiből
 visszariad a vér

vissza a poharakhoz
 fogolytábor öledben
 kapitulál szerelmem
 méhedben ki sem hordott
 halandóság harangoz

vissza a poharakhoz
 nászriadó nászmezőkön
 ereimet újratöltöm

vissza a poharakhoz
 hárem a föld hat talicska
 királylány ágyazza issza
 szerelmetes nedűimet
 bordélyviselten is szüzek

vissza a poharakhoz
 kést nemzek fényt mosatlan
 csillagaimnak hajnalt
 adóznak díszeimnek
 hazátlan kanhatalmak

vissza a poharakhoz
 szerelmem harsány hőskora
 nászindulók harsona-
 hangjait csábítom el
 zenévé szédülnek velem

vissza a poharakhoz
 eldobott hű kolonchoz
 dalos nászítatókhoz

vissza a poharakhoz
 vissza a poharakhoz

(magányunk kocsmadíszletek között
 királyságunkba visszaköltözött
 e korra tort ülünk most de jövőnk
 már itt feszeng s ha holnap beköszönt
 a józan észnek évada
 örök
 uralkodásunk kezdete előtt
 magunkhoz vesszük a szerszám időt.)

Közzé legyen

KÉSEI LAMENTÁCIÓ CSABA JUDIT DALÉNEKES ÉS AMATŐR SZÍNÉSZ HALÁLÓS BALESTE ÜGYÉBEN

Gitárod vajon hova lett?
Tud-e még Proletárdalt?
Zúg a búzát, akármit, szól-e még?
Vagy elnémult utánad?

Röhög a gyász kínjában, halálban még ilyen mókát!
Röhögnél magad is, Jutka, látva a kandi közönség
áhítatát, a bányász-rezesbandát, e flancos
ravatalt, mindenki Téged néz most, Íme a
városka leánya, Nagy-Budapest csalogánya, hogy
hazatért kinyúlva, Mintha itt volna -
egy percre, Jutka, ha elszabadulnál tőlük, még
mielőtt a fagyos földre zavarjak, még mielőtt a mutatóvány
végire érne, mondd, hogy lehet így meglógni közölnök,
most ne hülyéskedj, mi lesz a Verona-darabbal,
színésznő hogy leszel így -

De nem felelsz Kihallik
dalod a csöndből Látni más
igazi arcokon visszhangzik
„Minden halál és semmi gyász”

Egy bizonyos, Jutka, meghalni egyetlen dolog
húszévesen A szeleburdi forradalmak korai gyümölcsvirágok
hullanak így el Mi már hiába papolunk Ez esetben
a szájtépésnek helye nincs Akárha
cigarettával kínálnám halálot

Nekünk hiányzol nem mi Neked
Helyetted semmi sincs Mihelyettünk
egy Nélküled-világ
Felelős nincs a mérget mintha
senkise adta kezébe Így
áldozat se vagy tehát semmise
vagy már Jutka Senki semmi nem
őriz A darabka forradalom
most nincs ami voltál Nincs
a barát se szerető se Hangod
hajad szemed se ujjaid se Le-
tagadtak mint egy diákcsíny
Téged kik a sírást is
a részegséget is letagadták

Toborzódik tobzódik a kóklerség
Nyert ügy Fölégni Téged nem hagytak
Ellobbannod a képbe jobban illett

Szépségnek minden lányban ott vagy
Jelentésnek minden zenében
Munkára szerelemre ahol szövődünk ott vagy
Ott vagy a nyárban amely majd eljő
ágain augusztus súlyával lombkoronásan

ÜZENET BARÁTSÁGRÓL

Ágh Istvánnak

Gyere barátom elmegyünk most a te házádba
borunkat visszük magunkat csordapohárral
emberségig leisszuk ágálunk szerelemért majd poharaink
szétrebbennek a cimborátlan éjben

Gyere barátom elmegyünk most a te szobádba
szeretőinket visszük magunkat megszeretjük
szajhává ágrólszakadunk majd kurvaságunk
kiútálkozik minden szerelemből

Gyere barátom elmegyünk most a te szívedbe
magunkat visszük fújhat szél mi megállunk el nem
feledjük ami még lehet itt ne ágaskodhass Ágazol
elkussol tőlünk a halál

JÖHET A TÉL RÁNK

Bari Károlynak

Jöhet a bugris tél miránk!
Legföljebb lefagy a lábszag!
Szívünkbe úgyse vackolódhat
félsz, se éhenkórász alázat.

Áldását adta ránk a fagy,
homokot, halált hord a szánkba.
Vas csillagzatot s -holdakat
aggattak vállunkra - hiába!

Köztünk vagy. Igyál velünk. Légy
a költészet táltos bakája!
S ha végképp egyedül maradsz -
maradj önmagad katonája!

JÓZSEF ATTILA!

I.

Attila, ennyi lennél
hazugok száján jelszó
hülyék homlokán jelvény
másnak - Balatonszárszó

Civódnak rajtad, tépnék
konccá szép hagyatékod.
Mintha Te hagytad volna
örökül *azt* a sorsot.

Attila, szinte látom -
a sínre lehajtod fejed.
De zakatoló tested
még rámszól: Légy fegyelmezett!

II.

Attila, ölni is lehet,
magunkat is. Te láttad
azt a vonatot, azt a sínt,
fegyelmed nem alázat
odahajolni, ha a kín
bejárta tested, gyalázat
zabálta szellemed, szíved
s oda vezet, beláttad,
mértéke nem, de ára
a fölemésztett láznak,
ha átdübörög rajtad
most *az* a magyarázat.

III.

Álmodd: már minden nő tied
s nem fogja vissza kezedet
aki emberi szerelemmel
szeretni lefekszik veled.

Reméld: majd felnő az ember
egy tisztesebb halálhoz
s e túlvilágon minden
Tehozzád lesz arányos.

És tudd: a kerepesi csöndből
már négy milliárd embert
kötözöl itt a földön
szellemmel, szerelemmel.

FEBRUÁR 6., 1978.

Nagy László temetésén

Térzene szól: a félelem himnusza harsog,
s a szív behódol, kiegyezik a zsarnok,
ítélkező szelekkel, földadja, amit
az agy viselt: a hit fájdalmait.

(És előállanak a nincs kufárai
fájdalmat mérnek és könyvelnek hiányt
s újra felosztják a lecsontolt jövőt
elméjük megannyi képzelt gyarmatát)

(És tódulnak majd ájtatos spekulánsok
örökét hogy majd tagosítanak
s cégérezvén kiadni árendába
és bólintani hozzá hogy: nohát!)

(És csödülnék majd fölkészült Mukik
nyomába nem, helyébe csak tolulni
és masíroznak gyalogverebek -
ki nem repült, nem is tud úgy lehullni)

Itt nem lehet mást, csak nagyon szeretni.
Nem lehet mást, sírva egymást temetni.
És megurazni nagyon a halált,
ha hidegvérrel újra eltalált.

(És jöhetnek a pálcás döntnökök.
És jöhetnek a késes versítészek.)
De meglesznek a megcsodált csodák -
ki hinni mert, arra nem száll enyészet.

Mert Ő nem félté, tudta a szabályt,
és most Ő az, ki énekelős
kedvében dalra fogja a halált,
ifjúsága miáltal jogerős.

KÖZZÉ LEGYEN

Kasza Bélának

nyár hull tavaszra tél havaz
veti vetéli magvait
a föld vajúdik bevetésre
áldásra áldomásra támad
a tűzvonalból civilek
szökdösnek beállnak bakának

mi értjük ezt a földet
megtud minket e föld is
minden kimondott dobbanása
kezünkhöz szerszámul szegődik

kocsmálkodunk ország piaclik
dobravert tudatlan szavak
áru vagy fogyasztó kupec
spájjolni jó magántudat
alkudj kimérem alkumat
eladható már nem szabad

mondd kocsma tudom melyik az
mondom leány tudod ki az
nem több a rend tudott szavak
gyalu fa forgács ennyi csak

lomb hull avarból trágya lesz
vér hull magzatból hulla lesz
éj hull a fényből félelem
félelemből remény terem
de most már hinni volna jó
kimondani mi mondható

kimondassék közzé legyen
amit ma szól az értelem
holnap szíveket szabadít
kimondassék kimondatik

Már szinte múlt időben

MÁR SZINTE MÚLT IDŐBEN

1.

Elhullott megint egy tavasz
nem loptam orgonát idén nem ácsorogtam
országutakon a fiam füle fáj
mindig a feleségem ruhában
alszik mellettem mostanában iszom megint
trágyázom agyamat szeszekkel
igaz 4 verset írtam
amíg a fiam füle folyt
közben megint költöztünk ezúttal
öregeimhez most újra hallom
öcsém csak iszik egyre linkebb
apám kalapál ugyanúgy
civakodás van minden este
hol mert öcsém iszik igaz itt
iszunk mindahányan hol más miatt meg a gyerek
miatt anyám csak köhög mindentől iszunk
köhögésétől is nem csoda hát
a feleségem elkívánczik ritkán fekszünk össze
hogyan jól érezzük egymást
hol vannak már nagy nappali
szeretkezéseink ha ez így megy
sokáig szép lassan elfelejtjük a szerelmet
1971 telén
költöztünk össze a Moszkva téren
két nappal szilveszter előtt szeretőm néhány
hónapja Tücsökéknél lakott akit ő
mutatott be Zolinak csóró
albérlők voltak jobb családból
kommunát és színházat csináltak mindig én
rövid ideig éreztem velük származásom
miatt meg hogy az uralkodó osztályhoz
tartozom végül is
én rúgtam föl mindent szóval
a Moszkva térről hozzájuk költöztünk
miután Balázs ágyán
szeretkeztünk nagyon hirtelen
szerelem volt csókolóztunk miközben
Balázs elment eladni télikabátját
mire megjött mi már szerettük egymást
féltem e szerelemtől a közösülést
félbeszakítottam szeretőmnek gyönyörű
fehér teste volt kislányöle nagyon nagy
fekete haja rögtön egy Kokoschka-kép

jutott eszembe aztán csak hetek múlva
lett végre az enyém mikor már
saját albérletünk volt
február közepéig csöveztünk
naponta máshol aludni Tücsökéket
kidobták miattam ugyanis én a
szerződésben nem szerepeltem a Völgy utcában
laktak egy olajszagú hideg
melléképületben a kályha mindig
rossz volt kiköltözéskor láttuk
a cső teli korommal jellemző Zolira
laktunk azután Balázséknál néha
Milánnál is a műterem padlásszobában
sült krumplit ettünk ittunk rá zöld
teát áttetsző kínai csészékből
művészetről fecsegtünk Milán aki szabadúszó volt
és ismert stopos nekiállt
szeretőm portréjának ma sincs kész
máskor kimentünk Kócsiékhoz téptük a
szánkat a rőt szakállú Miklóssal
a munkásosztály tudati szintjéről beszéltünk
őszintén hülyének nézett hogy vidékre
akartam menni népművelőnek
Márta a húga más volt vitaképes nagyon
sovány volt nagyon szép gyógyszerérzékeny
embergyűlölő sokszor mondta Lajost a kajla-
bajszút sem szereti különösebben
kell egyszerűen Kócsiéknál
általában nagy élet volt sokan aludtunk éjszakánként
kezdtünk kifáradni a sok buszozástól
egyszer lementünk stoppal Tótkomlóra
Maturijhoz iskolából volt Radics
Bélák muzsikáltak jót táncoltunk zabáltunk
ittunk hatalmas dunyhákkal aludtunk
egyszerre véget ért a mi nagy csöves
stopos nászutunk beköltöztünk egy Üllői úti
portásfülkébe ablak nem volt víz se klozet se
fizetni nem kellett a házmesterék
munkáját csináltuk cipeltük katonatisztek
snájdig szeméjtét kapuztunk meg söpörtünk a ház-
mesterék örökké bejártak még az első napokban
az asszony a két kicsi gyerekkel
bejött reggel meztelenül feküdtünk
tálcan valami likőrt hozott és
pertut itatott velünk hamar megutáltuk
őket később egyre jobban
elpofátlanodtak március végén kiköltöztünk
Veresegyházra Milán jött segíteni laposra
akarta verni a házmestert
de siettünk közben egy

ágyat kaptunk nagy öreg
sezlont lábai kitörtek később
nagyokat szeretkeztünk rajta Kócsi Márta is
kijött velünk addigra Lajos bevonult
hárman laktunk Veresen jó darabig ő aztán
visszament Mátyásföldre ekkor még mindig inas voltam
szeretőm elsőéves így vonatra
nem sokat áldoztunk átvertük a MÁV-ot vagy stoppal
jártunk jó volt kint lakni befutott a nyár én
fölszabadultam cinkográfus marató
fogaim tönkrementek a savtól
nagy házibulikat csaptunk hétvégeken
vén házigazdánk élvezte szegény
a fia késsel hajkurászta időnként
nálunk aludt cseresznyét hozott meg
húsos paprikákat sokszor azon éltünk
egyszer csak ősz lett be kellett jönnünk Pestre
október elején találtunk egy bútorozott
gyümölcstárolót Gyuri születésnapját
ünnepeltük a Pasaréten este de másnap
4 havi lakbért kellett előre
kifizetnünk 3200 forintot
az órák ott volt zálogban nem volt egy
vasunk sem végül sikerült
az ágyat kint hagytuk Veresen
a kályhánk elromlott gyakran
kabátban aludtunk tudtuk Pepó úr és neje
a tulajdonosok ki fognak
dobni februárban Pepó úr
régén katonatiszt volt ekkor már hivatalnok
tyúkokat nyulakat albérlőket tartott nagy haszonnal
5 kutyát 8 macskát és egy pávapárt
kedvtelésből magtalan felesége gyakorta
fertőtlenítette a klozetot melyben
virágok lógtak fejemre ablaka is volt Lágymányos felé
én közben munkahelyeket cseréltem
szakmákat főnököket sorozásra
hívtak megint egyszer csak
szeretőm hányni kezdett a
8-as busz kirázta
belőle a sovány kajákat
ökrendezett minduntalan szegényke
állapotos volt hát
elmentünk egy délután és
anyakönyvvezető által
hitelesítettük nemi
anyagi stb. viszonyunkat.

2.

Végül is nem sok változott
csupán sokminden véglegesült
zárkózva párzásba párba
a világ kiszorult belőlünk
mi a világból kirekedtünk
leszűkült minden műszakokra
főzésre pelenkamosásra
néha azért eljártunk
házibulikra sétáltatni
agyunkat eljártak sokan
mihozzánk is mindenkit
kidobáltam mikor már
eleget ittam és a bor mindent
igazolt igazolta osztály-
helyzetemet és adott osztály-
öntudatot tanította
mindama trágár nótákat mik
átüvöltik délelőttjeinket
igazolta a bor nemi
vágyainkat ó keményseggű kis
berakóányok de letiporta
potenciánkat aztán elküldött
melózni reggel olyankor
nehezebbek a bálák jobban
kattognak zörögnek a gépek
tovább tart a forintos
kötelesség messzibbre csúsznak
a fizetésnapok még jobban
ízlik a sör haragom hűti
rá megint pálinka kell
szítani dühömet feszítsen
neki munkának szerelemnek míg
beletörünk úgyis nézzétek
Laci már mosolyokat tarhál
símogatást vásárol bárkitől
mert fél majd nem marad
menedék és fél mi lesz ha már csak
menedék jut és Béla cimborám
valamikori ifjúságom tanúja
dokkmunkás végleg
kurváké fizetéseké
Ezó Pufi a meseíró
holnap majd frigyre lép
magának nászi éjt ír
így járunk mind előbb-utóbb
óvatlanul is asszonyunkká
teszünk valami nőt gyermeket
nemzünk és egyre ritkábban

cserélünk munkahelyet
összeszoknak a sörkompániák
a fenemegymahaza-bandák
bár asszonyaink házastársi
ölükkel kordába fogni
akarnak azért a kocsmá csábít
mert befogad a kocsmá
telepszik életünkbe iszunk és
kurvázunk ezzé leszünk így
jön el majd a hosszú
kocsmasztalok végén
ücsörgő vénkor de most még
benne vagyunk benne minden balhéban
ma még az éjszakát kiisszuk
Fizetésnap ó Fizetésnap
ma Kocsmá Napja köröskörül
percenként ürülnek korsók
remények álmok életek
összekoccannak poharak
indulatok a mindennapi
megváltás óráiban sehol a
holnap csak most itt
meg idehordott sorsok
forintok arcok életek
tenyerek vállak emberek
barátaim vezérek szentek
krisztusok vérén válthatatlanok
ti legszegényebb-életűek
engedjétek hogy itt leüljek
ez a mi kocsmánk ez itt
a mi országunk utánunk
semmi sem marad csak a kocsmá
szemetje összetaposott
forintok csikkek lázadások
hányásszag bádogpult szaga
másnaposságunk rossz szaga
életünk pálinkaszaga
szerelmünk másnapos szaga
másnapjaink tegnap-szaga
már az is inkább múlt időben

3.

Csuklómon lila heg
ablaküveg csörömpöl
üvegcsöpp vérszilánkok
mind kiröhög a csöndből
nekem röhhög behódol
valaha lépcsőházi ablak
szikrázik szisszen fáj örök

sebbé így megvettem magamnak
szabadon mint az állat
a pórázt föl se fogva
tántorgok terelődöm
kocsmálkodom naponta
rum rumlizik alkalmi
alkotmányt alkohol kohol
bor borogatja renddé
e bordélyt birodalmunk
ez bizodalmunk söprés
záróra odahánytak
de hányan uramisten
már engem is kihánytak
barátból szeretőből
kikopva elborozva
befogad elnyel elveszejt
ha asszonyöl ha kocsmá
most csontig nyitva csuklóm
jajdoklik megnyugodtan
volt világ van darabban
lemosható sebem van
el innen hát barátaim
mesés mesére vágyom
csordakút fenekére
hullatni lázadásom
vérem magom ha kurvák
ölére vész se drága
veszejtsen el veszejtsen
szippantson föl magába
húsába hegne halálnak
öltsön ölébe ölje
meg ami lehetnék vagy
dobjon ki a világba
hazugságnak hazudjam
amit nekem hazudtak
mert hinni inni sem tudok
már rosszabbat se jobbat
mondják én hallgatom csak
mondják nem mi csináltuk
ezt az emberiséget
mondja a köpcös költő
utakon jár az ember
mondja Ferkó nem úton
nem tetszik ez nekem te
mondja Miska szeretlek
mondja Emese menj el
mondja a feleségem
le vagytok szarva mondom
hagyjatok eldögölni
inkább mint élni mindig

világba hajtánátok
az lesz a vége látom
ki kell hogy józanodjak
de én már így örökké
csak másnapos lehetnék
vegyétek tudomásul
az ablak attól ablak
beverhető bevertem
így megvettem magamnak
tudjátok minden asszony
fekszik feküdjetek le
tudjátok minden ember
döglük döglöjtek hát
majd én kijózanodva
szükségem semmi rátok
átok rátok borítom
hát feküdjetek össze
minek hazudni itten
az ember állat alszom
úgy álmodok tinéktek
szerelmet menjetek csak
tőlem el közelemből
vicsorgok bor borong bár
bér búra rátok áldom
ezt a karácsonyestét
e lila heg a csuklóm
e csukló én vagyok csak
álmodjatok szerelmet
maradva magatoknak
magtalanul makogva
rátok áldom ez álmodot
takarjatok reám majd
egy részeg szép világot

4.

Hát itt vagyok Míg hulldogálnak
köröttem léha évszakok
és egyre mozdulatlanabb
már egyre néhaibb vagyok
már annyi minden elveszett
kölyökkorom is úgy tűnik
odamaradt egy költözésnél
mert mindig vándoroltam én
s bár mindig vándoroltam
kocsmáig jutottam csak
de a kocsmáig eljutottam
már félek nagyon félek egyszer
széthullanak a káprázatok majd
még a romok is leromolnak

csak a félelem váza marad
hitünkön csüngő maradék remény
mezítelen szépségünk lecsupaszodik
őszinteségünk oly kiszolgáltatottan
válik mindent kivallássá
lesz nagy fehér szabadságunk
átlátszó nagy üresség
lesz a szerelem kötelezvény
bizony már gondok telepednek a számba
szuvas fekete gondok
kemény káromkodásaim helyén
szitkok szorulnak fogaim közt
magamat mintha kiszámolnám
huszonegy éve vagyok már
huszonkettő már huszonharmadik
de honnan hová vénülök?
innen még hová készülök?
jöhet már akármi élém!
de mi elé mehetek én?
motyognék Adj Uram erőt!
de hát mihez is adj erőt?
most csak túlélni adj erőt?
csak ésszel bírni adj erőt
kölkömnék koholni jövőt?
erőt nagyobb szerelemhez?
de miféle szerelemhez?
halál-elöl-szerelemhez?
halál-helyett-szerelemhez?
csak elnémulni adj erőt?
vagy tovább szólni adj erélyt
ha elmondani nincs hitem
mit eltitkolni nincs remény?
minek hitegetem magam?
gyöpösödik lassan agyam
gazosul szám a vicsorgó
rongyos hajam szemembe hulló
fürtjei sírást fedeznek!
ökölbe dermedő kezemnek
add meg Uram mibe fogóddzon!
szítsad tüzet hadd lobogjon
mert jajszavakkal dadogással
nem lehet ütni gyújtani sem
olyan tüzet hogy lángra kapjon
az országnyi kocsmafedél
vágni akkora hasadékot
szökhessen szökni kényszerüljön
át egy igazibb jövőbe
ez a nép osztózhasson
munkán is ne csak a koncon
Uram ki vagy a földben

mindennapi szabadságunk
osszad szét miközöttünk
és oszd föl köztünk a zenét
Vedd el Uram a keserű reményt
magamat már csak tartogathatom
mintha valami következne!